Olin vihdoin saanut itseni kasattua kokoon taas ja puettua päälleni. Puin päälleni paksun villaneuleen ja lökärit ja villasukat. Harjasin hiukset ja laitoin ne kiinni nutturalle. Ovikello soi. Siellä oli varmaan Markus. Kävelin ovelle ja hengähdin kerran syvään. Pysy kasassa nyt perkele, sanoin itselleni. ”Moikka Eve! Jokos sä oot keittäny kahvit?”, Markus sanoi ja hymyili hieman irvaillen ja halasi minua. En muistanut että jonkun ihmisen halaus voisi tuntua näin hyvältä. Purskahdin itkuun. Voivittu mun piti pysyä kasassa… Markus piti minua hetken tiukassa halauksessaan ja samalla toisella kädellä silitti selkääni. Nyyhkin hetken ja sitten Markus pyyhki varovasti kyyneleeni paidan hihallaan pois. Markus oli minulle tuki ja turva. Markus oli pitkä, hieman pyöreä ja hänellä oli leveät hartiat. Markuksella oli erittäin hyvä tyyli ja oli aina kovin huolitellun näköinen. Markuksella oli siniset lempeät silmät, vaalea kihara tukka ja hymykuopat. Kun Markus hymyili niin kaikki naiset olivat kuin sulaa vahaa. Ja Markuksen nauru tarttui aina jokaiseen. Luonteeltaan Markus oli kiltti ja helposti lähestyttävä mutta hieman varautunut uusia tuttavuuksia kohtaan. Markus oli pääasiassa hyvin asiallinen aina mutta oli hänessä se hassu sekopää puolikin. Markuksella oli suojakuori ja sen läpi oli vaikea päästä mutta jos sen läpi pääsi niin ymmärsi miksi se suojakuori oli. Markus oli kovia kokenut mutta vahva persoona. Hänen vahva persoonansa pääsi esille hänen taiteellisessa puolessaan, Markus soitti kitaraa. Markus oli erittäin hyvä ystävä, hän ei tuominnut vaan oli aina todella ymmärtäväinen. Markus oli kuin unelmien poikaystävä mutta me olimme vain ystäviä. Olimme aina olleet. Nuoruudessa olimme ihastuneita toisiimme mutta päätimme jättää sen asian sikseen ettei ystävyytemme kärsisi siinä. Markus ymmärsi minua kaikista parhaiten. Ja hän halusi olla tukenani. ”Mee sä sohvalle vaan odottaan nii mä meen keittämään kahvia meille ja katotaan sit mitä tehään”, Markus sanoi hymyillen. Iso kivi vierähti taas sydämestäni pois kun Markus oli paikalla. Kaikki tuntui helpommalta kun hän oli paikalla. Joimme kahvia ja nauroimme. Juttelimme kaikesta mitä mieleemme juolahti. Puhuimme töistä, koulusta, naisista ja miehistä. Kerroin isästäni ja siitä että hän tulee käymään tätini kanssa. Aika kului kuin siivillä kun siinä istuimme. Kysyin häneltä varovasti haluaisiko hän auttaa minua siivoamaan hieman kun en vain tällä viikolla ole pystynyt siihen. Hän nyökkäsi ymmärtäväisesti. Huokaisin helpotuksesta. Markus oli niin kiltti. Mitä tekisinkään ilman häntä? Saimme siivottua ja tuntui heti helpommalta hengittää kun yksi asia oli hoidettu. ”Tota mä tiedän että sä et mielellää haluis puhuu tästä mun kans.. Mut mun on silti pakko kysyä… Ooks sä aatellu et kävisit sun äidin haudalla? Jos se vähä helpottais?” Joo kyllähän mä olin monesti aatellu, halusin sanoa. ”Emmä..”, sanoin hiljaa. Halusin vaan ohittaa koko kysymyksen ja unohtaa asian siihen mutta tiesin että Markus ei. Mutta yllätykseksenі Markus vaan nyökkäs ja jättikin asian siihen. Markus oli vielä hetken siinä seurana ja sitten lähti kotiin koska hänellä oli huomenna aikanen herätys töihin. Mulla oli mukava päivä mutta maailma romahti taas kun Markus lähti. Mä olin taas yksin mun pään kanssa.